

напрѣдъ, като диреше съ погледъ при коя група турци да се приближи. Случайно заминх покрай мечета. Видѣ че и вътрѣ бѣше пълно. На вратата му се тълпѣхъ на-валякъ богомолци, и нови прихождахъ още на рояци. Имаше тамъ нѣщо извънредно. Огняновъ разбра, че ходжата трѣба да държи проповѣдъ, за да подкладе още фанатизма на тия свирѣши тълпи. Неодолимо любопитството го облада, та се мушнх между богомолцитѣ. Той не се излъга: въ същата минута проповѣдникътъ се покачваше на дървеното одърче, което има значение на амвонъ въ турските храмове. При освѣтлението Огняновъ добръ забѣлѣжи, че той не бѣше обикновения селски ходжа, а софта, вѣроятно дошълъ отъ К., и нарочно.

Тишина си веднага възцари.

Софтата захванх тържественно:

— Правовѣрни! Едно врѣме, въ славното царуване на нашитѣ велики султани, свѣтътъ треперѣше отъ името на османлиятъ. Въстокъ и западъ му се покланяхъ, моретата му працахъ дарове, кралюве и кралици се простирахъ и лижахъ свещения прахъ прѣдъ трона на калифа. Великъ бѣше тогава аллахъ и неговиятъ святъ пророкъ Мохамедъ. Както се види, много грѣсихме прѣдъ Бога, пиянствовахме и блудодѣйствовахме, братувахме съ нечестивитѣ и приехме тѣхнитѣ закони. И ето, Богъ ни остави да бждемъ поругание на поруганитѣ и стѣпкани отъ потѣпканитѣ... Ей аллахъ, аллахъ! Прати ни огнения мечъ на ангела Асраила да облѣемъ въстокъ и западъ съ кръвта на твоитѣ врагове! да зачървимъ моретата и да прославимъ небесата... Ето моето слово, правовѣрни! паточете ножоветѣ, пригответе всеоръжията си съ молитва и бждето готови, защото вече удари часътъ да омиемъ срама си съ кръвта на гявуритѣ, прѣдъ единия и великия Богъ на исляма...

Въ тоя духъ и съ тоя витийски начинъ ораторътъ захванх рѣчта си... Той я продължи дълго врѣме, при